

portraits

regelbau factsheet

ERWIN JOHANNES EUGEN ROMMEL, 1891 - 1944

Erwin Rommel blev født d. 15.11, 1891 i Heidenheim i det sydlige Tyskland som næstældste søn af byens skolelærer. Han havde en lykkelig barndom i hjemmet, hvor der i alt var fem børn. Lille Erwin viste tidligt talent for mekanik, og overvejede i sin ungdom at læse til ingeniør, men på faderens råd søgte han ind i hæren.

Han blev optaget på hærens kadetskole i Danzig i 1910 og blev efter endt uddannelse tilknyttet det 124. Infanteriregiment. Da 1. Verdenskrig brød ud, deltog Rommel med rang af sekondløjtnant og opnåede snart et ry som en modig og snarrådig officer, der var afholdt af sine mænd og officerskammerater. I januar 1915 blev han tildelt Jernkorset af Første Klasse.

Tidligt i sin militære karriere var Rommel blevet forelsket i den gang 17-årige Lucie Maria Mollin, og parret forlovede sig i 1913 og blev gift i 1916, da Lucie var gammel nok. Kort efter - midt under deres bryllupsrejse - blev Rommel kommanderet til Italien, hvor han igen demonstrerede sit mod og talent for krigsførelse. Med kun 200 mand under sin kommando lykkedes det ham at angribe og indtage en italiensk bjergfæstning - og tage 7000 fanger!

Denne dåd indbragte ham en kaptajnsrang og den prestigefyldte orden Pour le Merite, overrakt af den tyske kejser Wilhelm selv.

Efter Tysklands nederlag i 1918 havde Rommel forskellige militære poster, bl.a. instruktør ved infanteriskolen i Dresden (1929-33) og ved Militærakademiet i Potsdam (1925-38). Da han havde for vane at behandle sine underordnede langt mere menneskeligt end det var sædvanligt i den tyske hær på den tid, blev han en populær chef. I disse år skrev Rommel bogen "Infanterie greift an" (Infanteriangreb), der udkom i 1937 og hurtigt blev en skattet instruktionsbog på mange militære uddannelsessteder.

Rommel og Hitler

Da Hitler efter valgsejren i 1933 begyndte en hemmelig og gradvis genopbygning af den tyske hær lagde han mærke til den initiativrige unge officer, og efter forskellige poster i det nye regime blev han i 1938 chef for Hitler's personlige sikkerhedsstyrke (FührerBegleitsBatallion). Rommel nærrede på dette tidspunkt stor beundring for Føreren og troede på nazismen. I februar 1940, kort før overfaldet på Frankrig, bad han Hitler om - og fik - kommandoen over en panserdivision, der opnåede stor succes under felttoget, og af nogle franske og britiske enheder blev kaldt "spøgelsesdivisionen", fordi den dukkede op de mest uventede steder.

Ørkenræven

Rommel er imidlertid nok bedst kendt som chef for det berømte tyske Afrikakorps (1941-43), hvor han vandt tilnavnet **Desert Fox**, Ørkenræven. I begyndelsen gik han fra sejr til sejr og havde næsten smidt englænderne ud af landet, da lykken vendte i 1943 og kulminerede med nederlaget ved El Alamein.

Da Afrika endelig faldt var feltmarskalken kaldt tilbage til Tyskland, officielt for at gennemgå en operation for en næselidelse, der havde generet igennem nogen tid, men uden tvivl også ud fra propagandahensyn. Man ønskede ham væk fra en front, der var ved at kollapse, så der ikke skulle komme sprækker i det image, der var opbygget omkring nazisternes mest berømte soldat.

ERWIN JOHANNES EUGEN ROMMEL

Rommel og Atlantvolden

I 1943, da Rommel var kommet sig over operationen, blev han af Hitler sendt på en inspektionstur langs Atlantvolden. Den tyske fører var klar over, at det kun ville være et spørgsmål om tid, inden allierede styrker ville forsøge en invasion, og da der var hårdt brug for alle til rådighed stående tropper på den stadig vanskeligere østfront, måtte fæstninger erstatte mænd på vestfronten.

Turen startede i Danmark hvor Rommel opholdt sig fra d. 2 til d. 14 december og besigtigede stillinger langs vestkysten samt Skagen og Frederikshavn. Rapporten, han skrev, var kritisk over for invasionsforberedelserne og førte til en stærkt øget indsats, omend der først kom virkelig gang i arbejdet, da Rommel blev gjort ansvarlig for byggeriet.

Rommel og v. Hanneken drøfter kystforsvaret i Danmark

Rommel iværksatte et byggeri af gigantiske proportioner ud fra en 15.000-bunker plan (for Frankrig og Nederlandene) og supplerede betonbunkerne med talrige påhit af sine egne. Han lod visse områder i Frankrig og Nederlandene oversvømme for at umuliggøre fjendtlige panserbewægelser. Han lod strandene belægge med millioner af panserminer og fodfolksminer (hans mål var 11 millioner, men han nåede kun godt 6,5 millioner). Han lod konstruere hindringer, der skulle flå bunden op på landgangsfartøjer og han lod egnede landingspladser for svævefly spække med såkaldte "Rommel-sparges", nedhamrede træpæle, der kunne ødelægge et fly, der forsøgte at lande.

Tjekkiske pindsvin på stranden ved Fanø

Også Danmark fik sin del af disse hindringer, specielt miner, hvor godt 1,5 million blev strøet ud over

Jyllands strande, sammen med omkring 6-8000 betonkonstruktioner, heraf knap 2000 Regelbau bunkere og et utal af såkaldte F-Stande, bunkere, der kan give flankerende ild henad stranden.

Delvist begravet F-Stand ved Blåvand

Det var Rommel's faste overbevisning, at fjenden måtte stoppes i strandkanten. Fik de allierede først fodfæste, ville de enorme ressourcer, USA rådede over, snart tromle den tyske hær over ende. Her var han uenig med sin foresatte, der erfarne Feltmarskal Gerd v. Rundstedt, der holdt på at lade fjenden lande, og derefter drive dem tilbage i havet med mobile panserstyrker.

Invasionen

Rommel var tillige af den opfattelse, at invasionen ikke ville komme ved Pas-de-Calais, som Hitler mente, men i Normandiet. Som bekendt fik han ret i dette, og på invasionstidspunktet havde han kommandoen over kystforsvaret, men måtte se sine handlemuligheder kraftigt indskrænket af den direkte kommando, som Føreren havde taget over styrkerne og dennes uvillighed til at frigive vigtige panserreserver.

På invasionsdagen, d. 6 juni 1944, var Rommel som bekendt taget på besøg hjemme for at fejre sin kones fødselsdag i tryk forvisning om, at det dårlige vejr ville afholde de allierede fra invasionsforsøg det næste par dage.

Som Rommel havde forudsagt, så avancerede amerikanske, britiske og franske soldater hurtigt efter invasionen, og den tyske front brød sammen. Ved et sidste, personligt møde med Hitler (17.6.44) i dennes fremskudte hovedkvarter i Margival, Soissons, forsøgte Rommel at få tilladelse til at trække sine styrker tilbage og regruppere, men blev hånet af Hitler, der anklagede ham for defaitisme. Herefter mistede Rommel definitivt troen på Førerens militære geni og tysk sejr.

Attentatet på Hitler

Rommel's rolle i 20. juli-attentatet på Adolf Hitler er aldrig helt afklaret. Sandsynligvis har han vidst besked med kupplanerne, men nogen aktiv involvering synes der ikke at have været tale om. Under

optrævlingen af sagen blev han imidlertid hængt ud af sin stabschef, Speidel, der på denne måde søgte at dække over sin egen deltagelse. Rommel selv lå på hospitalet med svære sår efter han d. 17 juli var blevet offer for en omstrefjende Spitfire, fløjet af canadieren Charlie Fox (!), der fik hans stabsvogn på kornet på en vej i Frankrig. Det føjer endnu et glimt af skæbneironi til historien, at det skete ud for en by med navnet Montgomery.

Rommel's endeligt

Rommel var i forvejen faldet i unåde hos Hitler på grund af defaitistiske udtalelser under sit sygeleje, og ved generalerne Burgdorf og Meisel's mellemkomst blev han stillet over for et ultimatum; Enten tog han gift (som Burgdorf havde medbragt), eller også ville han blive stillet for Freisler's folke-domstol, kendt skyldig og henrettet. Det samme ville ske med hans familie og stab.

Tog han derimod gift, ville han få en heltebegravelse og hans familie ville blive økonomisk sikret resten af livet. Rommel valgte giften.

Begravelsestoget med Rommel's kiste på kanonlavetten kører gennem byens gader

Efter Rommel's død blev det meddelt offentligheden, at den berømte feltmarskal var død som følge af sine sår, og han fik som lovet en statsbegravelse med fuld honnør. Mærkeligt nok holdt man også løftet om ikke at tage repressalier over for hans familie eller stab.

Rommel ligger begravet i Herrlingen, nær Ulm.

Churchill om Rommel

Efter Tobruk's fald i 1942 sagde Churchill i det engelske Underhus - til flere medlemmers åbenlyse misfornøjelse - at Rommel var en stor general, og ved nyheden om hans død udtalte Winston:

"His ardour and daring inflicted grievous disasters upon us, but he deserves the salute which I made him in the House of Commons in January 1942.

He also deserves our respect, because, although a loyal German soldier, he came to hate Hitler and all his works, and took part in the conspiracy to rescue Germany by displacing the maniac and tyrant. For this, he paid the forfeit of his life. In the sombre wars of modern democracy, there is little place for chivalry."

